

José Vriens

Verbroken
vertrouwen

VERBROKEN VERTROUWEN

José Vriens

Verbroken vertrouwen

Spiegelserie

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 634 0

NUR 344

www.spiegelserie.nl

Omslagontwerp: Bas Mazur

© 2012 Zomer & Keuning familieromans, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

‘WIE WAS DAT?’ WILDE GEERT NEDERVEEN WETEN. ‘De hogeschool, een mentor van Noud,’ antwoordde Dora. ‘Sinds wanneer bellen die naar de ouders?’ bromde Geert. Hij sloeg het volgende blad van de krant om.

Dora bleef staan, met de hoorn nog altijd in haar hand, en keek naar haar man, die zijn ogen op de krant gericht hield. Geert was net terug uit zijn werk en las dan als eerste de krant. Straks zou hij nog even naar zijn volkstuin gaan. Hij werkte in ploegendienst en had daaromheen in de loop der jaren een vast ritueel ontwikkeld, waaraan hij zich strikt hield. Het was toch altijd al een hele omschakeling van dagdienst naar avonddienst, en dan weer nachtdienst, hield hij Dora steeds voor. Dan had je gewoon wat meer structuur nodig dan een normaal werkend mens.

‘Het zal wel weer voor een of andere cursus zijn. Wat hadden ze te melden?’ vroeg Geert zonder op te kijken. ‘Noud is van school gestuurd.’

Dat was voldoende om zijn aandacht te krijgen. ‘Van school gestuurd? Waarom dan? Doe niet zo raar. Ze kunnen hem toch niet zomaar van school sturen?’

‘Blijkbaar wel. Er volgt nog een brief. Daarom belde die man, om te waarschuwen dat er een brief aankomt.’ Dora ging naar de keuken om de koffiekkan te pakken. Een lichte onrust maakte zich van haar meester, nu het bericht echt goed tot haar doordrong. Noud werd van school gestuurd! Wat betekende dat? Had hij dingen verzuimd te doen? Werkte hij niet hard genoeg? Had hij te weinig punten gehaald? Ze had zich niet echt verdiept in het schoolbeleid. Als hbo-student werd hij geacht dat zelf allemaal te begrijpen en te kunnen regelen. Bovendien snapte ze lang niet alles van de vaak technische termen die gebruikt werden in

dergelijke brochures. Met de kan in haar hand liep ze terug naar de woonkamer, en ze schonk nog een keer hun kopjes vol.

‘Dus ze bellen dat er een brief aankomt, maar ze vertellen er niet bij waarover die gaat. Is hij geschorst, of wat?’ wilde Geert weten. ‘En waarom sturen ze die naar ons? Noud regelt toch zelf alles voor school?’

‘Dat vertelde hij er niet bij. Ik weet alleen dat Noud van school verwijderd is, dat was alles wat hij zei.’ Ze ging weer zitten en vouwde haar handen om haar kopje heen. Ze herhaalde de woorden nog een keer om goed tot zich door te laten dringen wat de man gezegd had. ‘Noud is van school gestuurd. Geschorst. Voorgoed. Geert, ze sturen iemand niet zomaar van school. Hij moet toch wel iets heel ergs gedaan hebben. Waarom bellen ze anders naar ons?’ Hun zoon studeerde journalistiek aan de hogeschool en zat in zijn vierde en laatste jaar van die studie. Ze had niet eens geweten dat zelfs daar studenten weggestuurd konden worden.

‘Waarom dan? Heeft hij zijn schoolgeld niet betaald misschien?’ deed haar man schamper. ‘Als dat zo is, is het zijn eigen schuld. Hij woont daar in die studentenflat en krijgt zijn post ook daar. Dat kunnen wij toch niet voor hem in de gaten houden? Hij is drieëntwintig! Wat wil je dan?’

‘Natuurlijk is dat zijn eigen verantwoordelijkheid. Zo bedoel ik het niet. Daarom sturen ze hem vast niet van school. Hoelang mag hij nog over zijn studie doen? Hij is al vijf jaar bezig. Denk je dat het daarover gaat?’

‘Nee, dat kan ik me niet voorstellen. Dan had hij niet eens aan dit schooljaar mogen beginnen. Geld zou het probleem niet moeten zijn. Het schoolgeld heb ik een paar maanden geleden al op zijn rekening gestort.’

‘Wat is er dan wel aan de hand?’

‘Hoe moet ik dat weten? Die jongen is nu niet bepaald mededeelzaam wanneer hij thuiskomt. Daarbij brengt hij,

als hij thuis is, een groot deel van zijn tijd bij zijn vriendin door. Vraag het aan haar!' viel Geert uit. Hij vouwde met een getergd gebaar het volgende blad van de krant open. Dora deed er het zwijgen toe. Als Geert zo deed kon ze beter niet doorvragen.

Het klopte wel wat hij zei; Noud zat in het weekend meestal bij Krista, met wie hij al een jaar of twee verkering had. Omdat Krista ook nog studeerde, en bovendien in een andere stad dan waar Noud woonde, zagen ze elkaar alleen in de weekends. Noud was lang genoeg thuis om zijn tas met vuile kleren in de bijkeuken te legen, op zondagavond weer een tas met schone kleren in te pakken en haar keukenkasten af te stropen op zoek naar eten om mee te nemen, voordat hij terugging naar zijn studentenflat. In de tijd dat hij thuis was werkte hij de hele zaterdag ook nog in de plaatselijke supermarkt. Dus bleven alleen de zaterdagavond en de zondag over voor zijn meisje. Begrijpelijk dat hij die het liefst met haar doorbracht in plaats van met zijn ouders. Natuurlijk kwamen Krista en hij weleens hierheen. Het was niet zo dat ze hem helemaal niet zagen. Maar echt veel over school en zijn studentenleven vertellen deed hij dan niet. En zij vroeg er ook niet te veel naar. Dat irriteerde Noud, wist ze. Hij was geen klein kind meer dat bij de hand genomen moest worden en van niks wist. De vertrouwelijkheid van vroeger tussen moeder en zoon was gesleten sinds hij op kamers woonde. Als ze al iets over zijn leven wilde weten, moest ze dat bijna uit hem trekken.

Krista daarentegen vertelde veel over de studie pedagogiek die ze volgde. Ze zat nu in het derde jaar en vertelde enthousiast over de stages die ze drie dagen in de week liep. Een lieve meid, mijmerde Dora verder. Een jonge vrouw vol plannen. Ze ging voortvarend te werk en hoopte volgend schooljaar af te studeren. Met een beetje geluk was Noud dit jaar al klaar. Hij had een deel opnieuw moeten doen

omdat hij de benodigde studiepunten nog niet had gehaald. Daardoor was hij een jaar later klaar dan verwacht, maar dat deden er zoveel volgens hem.

Dora was benieuwd wat er in die brief stond die van school moest komen. Misschien kon ze beter even naar Noud zelf bellen, bedacht ze opeens. Dat zou ze doen. Wanneer Geert straks naar de tuin was zou ze hun zoon bellen. Een stuk opgeluchter dan een paar minuten geleden ging ze aan de slag met de stapel strijkgoed die op haar wachtte.

‘Geen idee, ma. Hoe moet ik nu weten waarom ze van school naar jou bellen,’ klonk de stem van Noud door de telefoon. Hij sprak lijsig en duidelijk articulerend, alsof het hem moeite kostte zijn woorden te vormen.

‘Jij zit daar toch op school. Je wordt van school gestuurd, zei die man,’ herhaalde ze nog een keer. ‘Dat zou in die brief staan die we deze week kunnen verwachten.’

‘Huh, het zou wat. Ze sturen me echt niet zomaar van school,’ hield Noud vol. ‘Iedere leerling die het diploma niet haalt kost hun geld.’

‘Noud, waarom zegt die man dat dan? Als hij beweert dat je studie niet mag afmaken ben jij daar toch ook van op de hoogte?’

‘Ik weet van niks, ma. Maak je maar geen zorgen, er is vast niets aan de hand. Ik ga hangen. Ik heb zo meteen een interview.’ Hij verbrak de verbinding voordat Dora nog meer kon vragen.

Ze staaarde naar de hoorn, waaruit nu de bezetton klonk. Nu wist ze nog niets, en wachten totdat die brief eindelijk op de mat zou vallen wilde ze niet. Dat kon nog wel een paar dagen duren, wat betekende dat ze al die tijd in onzekerheid zou verkeren.

Noud klonk trouwens helemaal niet zo goed, alsof hij ziek was. Misschien had hij wel kougevat. Die studenten zorgden

toch ook helemaal niet goed voor zichzelf. Daar maakte ze zich nogal eens zorgen om. Daarbij moest hun zoon naast zijn studie ook werken om de flat te kunnen betalen die hij bewoonde. Geert en zij hadden het niet zo breed dat zij die kosten op zich konden nemen. Hij kreeg wel volledige studiefinanciering, maar ook dat was geen vetpot en lang niet voldoende om van rond te komen. Een bijbaantje was eerder noodzaak dan luxe. Daarom stond hij drie avonden per week tot middernacht in een snackbar achter de friteuse en op zaterdag in de supermarkt. Daarnaast moest hij ook het nodige voor zijn studie doen. Die jongen had het best zwaar, al hoorde ze hem nooit klagen.

Al met al had ze nog steeds geen antwoord op haar vraag wat er precies aan de hand was. Die mentor belde toch niet zomaar om doodleuk te vertellen dat Noud van school verwijderd werd? Er moest toch een gegronde reden voor zijn? Dan moest ze het maar eens bij Krista proberen. Zijn vriendin zou beslist meer weten, aangezien zij vaker met Noud praatte, redeneerde Dora. Ze woonden dan wel niet bij elkaar in de stad, maar via computer en telefoon hadden ze vast vaak contact met elkaar.

‘Krista, met Dora. Mag ik je storen?’ begon ze zodra de jonge vrouw de telefoon oppakte.

‘Ja hoor. Anders had ik niet opgenomen. Is alles in orde?’ vroeg ze meteen.

Begrijpelijk, dacht Dora. Zo vaak belde ze niet naar het meisje. ‘Met ons wel. Ik vroeg me af of jij misschien weet wat er aan de hand is met Noud. We werden net gebeld door iemand van zijn school.’

‘O, wat is er dan?’

Mocht ze achter Nouds rug om wel tegen Krista vertellen wat ze gehoord had? Wat als zij van niets wist? Was het niet Nouds taak zijn vriendin op de hoogte te houden? Hij nam het zijn moeder vast niet in dank af als zij hem voor was.

Aan de andere kant wilde ze weten wat er precies speelde. Iemand moest toch op de hoogte zijn van de situatie. Dora raakte er steeds meer van overtuigd dat een school niet binnen een paar dagen tijd besloot iemand weg te sturen. Daar moest heel wat aan zijn voorafgegaan. Daarnaast namen ze de moeite om zich met hen in verbinding te stellen, de ouders van de student. Dat was al helemaal niet gebruikelijk. Alles wat de studie betrof, liep immers via Noud. 'Ik hoop dat jij me dat kunt vertellen. Die man belde om te waarschuwen dat we deze week een brief zouden krijgen waarin staat dat Noud zijn studie niet langer bij hen mag volgen. Hij wordt van school verwijderd.'

'Verwijderd? Zei hij dat echt? Niet tijdelijk geschorst of zo?' De verbazing in Krista's stem klonk oprecht.

'Het is een definitieve schorsing. Hij wordt van school getrapt, om het maar grofweg te zeggen. Ik heb net naar Noud gebeld. Hij beweert dat er niets aan de hand is. Nou vraag ik je! Ze zeggen dat toch niet zomaar zonder reden?'

'Nee, dat lijkt me ook niet. Ik heb werkelijk geen idee, Dora. Misschien kun je beter naar school bellen en om uitleg vragen.'

Dora begreep dat ook Krista niet veel meer wist, of niets wilde zeggen. Nee, zo mocht ze niet denken. Krista zou het vast vertellen als ze meer wist. 'Dat zal ik dan maar doen. Maak je maar niet te veel zorgen, meisje. Als jij er niets van weet, en Noud ook niet, zal er wel niets aan de hand zijn. Misschien een fout in de administratie,' probeerde ze Krista gerust te stellen. 'Zien we je dit weekend nog?'

'Dat is wel de bedoeling. Geert viert toch zijn verjaardag?'

'Ja, hij wordt vijftig, maar dat wil hij niet weten. Maak er dus maar niet te veel ophef over. Hij vindt het vreselijk vijftig te worden. Wat hem betreft is het een verjaardag als alle andere.'

Krista lachte zachtjes. 'Dat ken ik van mijn vader. Die wilde

ook niet weten dat hij vijftig werd. We mochten absoluut geen Abraham in de voortuin zetten. Dat hebben we natuurlijk wel gedaan. En achteraf vond hij het eigenlijk best leuk dat we toch een groot feest hebben gegeven. Hij heeft het er nog vaak genoeg over.'

'Zo gek zullen we het bij Geert maar niet maken. Die houdt niet zo van verrassingen. Tot zaterdag dan, Krista.'

Ze bleef nog enige tijd peinzend voor zich uit staan kijken. Krista dacht dat er niets aan de hand was. Zij kende hun zoon toch goed genoeg? Zou zij het niet weten als er iets mis met hem was? Het contact met de jonge vrouw was goed genoeg om er zeker van te zijn dat Krista haar op de hoogte zou stellen als er werkelijk iets aan de hand was met Noud.

Voor zover Dora wist, hadden de jongelui verregaande plannen om met elkaar te trouwen zodra ze beiden klaar waren met hun studie. Krista zat nu in haar derde jaar. Misschien trouwden ze volgend jaar al wel, als Noud klaar was en een goede baan had gevonden. Maar dit bericht van zijn school zorgde er vast voor dat die plannen veranderden. Als hij geen diploma had, had dat helaas ook consequenties voor de mogelijkheden om een goede baan te vinden.

Die avond in bed schoof ze dichter naar Geert toe en ze legde haar hoofd op zijn schouder.

Hij sloeg zijn arm om haar heen en drukte een kus op haar haren. 'Wat is er? Kun je niet slapen?'

'Denk je dat het goed gaat met Noud?'

'Maak je je zorgen om hem?'

'Natuurlijk. Stel dat hij echt van school gestuurd wordt, wat dan?'

'Geen idee. Dan komt hij terug naar huis zeker,' meende Geert. Hij draaide zich een stukje om zodat ze zijn gezicht kon zien, dat vaag zichtbaar was in het donker van de slaap-

kamer. 'Ik neem aan dat die school niet zomaar belt. Heb je hem nog gesproken vandaag?'

Ze knikte. 'Hij dacht dat het een fout was. Volgens hem is er niets aan de hand.'

'Laten we die brief maar gewoon afwachten. En dit weekend, wanneer hij thuis is, praten we met hem. Door de telefoon is dat toch anders.'

Dora kon het niet echt van zich afzetten en liep zich steeds meer op te winden over de brief die van school moest komen. In de kledingzaak waar ze een paar dagen per week werkte, Mara's Fashion, had ze er ook al met Marian, haar bazin, over gesproken. Zij was net als Dora van mening dat er ofwel een fout was gemaakt, ofwel beslist iets ernstigs aan de hand moest zijn.

Bij Geert kon ze niet met haar vragen en twijfels terecht. Hij vond dat het geen zin had in het wilde weg te gaan speculeren. De brief zou wel duidelijkheid scheppen. Bovendien was hij van mening dat ze hun zoon voldoende ondersteunden. Als hij door wat voor oorzaak ook in de problemen was gekomen, was het zijn eigen verantwoordelijkheid als hij daardoor van school gestuurd werd. Dan moest hij de consequenties daarvan dragen. Het zou alleen jammer zijn van het schoolgeld van dit jaar dat al betaald was. Dat zouden ze vast niet terugkrijgen omdat Noud tussentijds stopte.

Eindelijk zat op donderdag dan toch de bewuste brief bij de post. Geert was op dat moment gelukkig niet thuis. Hij was naar de stad gereden om een paar schoenen weg te brengen voor reparatie. Wanneer hij thuiskwam zou er gepraat moeten worden. Dan kon ze maar beter zorgen dat ze alle feiten kende.

'Aan de ouders/verzorgers van Noud Nederveen', stond op de voorkant van de envelop. Ze ging aan tafel zitten met de brief voor zich en maakte hem omslachtig open, alsof ze

bang was hem te scheuren. Haar ogen gingen zorgvuldig over de zwarte letters heen. Toch moest ze hem een tweede keer lezen om te begrijpen wat er stond. Noud was om een aantal redenen van school gestuurd, begreep ze nu. Eén daarvan was dat hij zijn schoolgeld niet betaald had, ook niet na verschillende aanmaningen.

‘Dus toch,’ mompelde Dora. ‘Waarom heeft die jongen niet gewoon betaald? Hij heeft het geld maanden geleden al van ons gekregen. Wat heeft hij er dan mee gedaan?’

De tweede reden was dat hij niet deelnam aan de projecten, en ten derde was hij verschillende keren niet verschenen bij zijn stagebedrijf en had hij te veel colleges verzuimd. Al deze redenen, plus het feit dat hij nog zo veel studiepunten moest halen, wilde hij volgend jaar kunnen afstuderen, waren na lang beraad van het bestuur voldoende geweest om hem de toegang tot de school te ontzeggen. Hij werd definitief geschorst. De heren betreurden het zeer, maar waren van mening dat Noud niet voldoende interesse in de studie had om enige kans van slagen te hebben.

‘Volgend jaar? Hij moet toch dit jaar afstuderen? Hij zit nu in het vierde jaar, niet volgend jaar pas.’ Dat wist ze zeker. Er moest een fout gemaakt zijn. Waarschijnlijk werd hij verward met een andere jongen die dezelfde achternaam had. Het was vast een vergissing. Ze controleerde het studienummer dat boven aan de brief stond. Waar had ze die papieren van school liggen? Noud had toch niet alles mee naar zijn flat genomen?

Ze stond op en begon te zoeken in de la waarin de belangrijke papieren lagen. Ze moest iets van hem hebben. Dit was niet de eerste keer dat ze een schrijven van de school kregen. Eindelijk vond ze een inschrijvingsbewijs van het eerste schooljaar. Het nummer klopte, zag ze al meteen. Mismoe-dig zonk ze neer op de stoel en ze staaarde naar de brief met het vonnis van het bestuur.

Noud, hun Noud, die ijverige leergierige jongen, volgde niet alle lessen, kwam niet opdagen bij zijn stagebedrijf. Wat was er met hem aan de hand? Zo kende ze hem helemaal niet. Hij praatte de laatste tijd met minder enthousiasme over zijn opleiding en vertelde er eigenlijk weinig tot niets over, maar hij had nooit laten merken dat de studie hem niet lag of te zwaar was. Integendeel, het was altijd zijn droom geweest journalist te worden.

De laatste twee jaar dat hij op het vwo had gezeten, had hij over niets anders kunnen praten dan over de opleiding journalistiek die hij per se wilde gaan volgen. Hij had de school aan het begin van zijn laatste schooljaar al uitgezocht, enthousiast geworden na een open dag aan de hogeschool. Een paar maanden voor zijn eindexamen had hij zich ingeschreven bij het studentenbureau dat de kamerverhuur regelde. Hij had zelfs regelmatig contact gehad met een paar jongens die er al studeerden.

De eerste twee jaar had hij ijverig gestudeerd. Zelfs het feit dat hij in die tijd verkering had gekregen met Krista, had zijn ijver niet aangetast. Integendeel. Dora had het wel een prettig idee gevonden dat Krista haar opleiding niet in dezelfde stad volgde als waar Noud woonde. De jongelui konden elkaar zo niet afleiden van hun studie. Bovendien woonde het meisje in huis bij een zus van Coby, Krista's moeder. Die tante liet haar op een doordeweekse dag niet zomaar naar haar vriend gaan.

Het kon er bij Dora niet in dat Noud van school werd gestuurd omdat hij er met de pet naar gooide. Zoiets gebeurde bij jongeren die ontspoorde, die aan de drank of drugs verslaafd raakten, die uit gebroken gezinnen kwamen. Dat gebeurde bij dergelijke jongeren, maar niet bij hun ijverige zoon die het vanaf het begin zo had zien zitten met die studie.

Julie, Nouds jongere zus, die sinds begin dit schooljaar

onderwijzeres was op een basisschool in het dorp, had in haar klas kinderen uit ontspoorde gezinnen. Daar wist ze alles van. Julie kwam vaak genoeg thuis met verhalen over de kinderen van Hoebelink. Natuurlijk mocht ze geen namen noemen, maar het halve dorp kende de familie Hoebelink en wist van de problemen in dat gezin. Vader aan de drugs, moeder aan de drank, en de vier kinderen mochten voor zichzelf zorgen. Een schande was het.

Julie had pas nog verteld dat de kinderbescherming ingeschakeld was en dat de kinderen waarschijnlijk uit huis geplaatst zouden worden. In de klas waren die kinderen nauwelijks te handhaven. Niemand zou ervan staan te kijken als hun ouders een brief op de mat zouden vinden dat hun kroost van school werd geschorst. Zij wel, maar niet Noud Nederveen. Niet zo'n oppassende jongen uit een goed oppassend en hardwerkend gezin.

Dora beschouwde zichzelf graag als een heel ruimdenkende, moderne vrouw van zevenenveertig, echt iemand van deze tijd, die niet snel mensen veroordeelde en die opstond voor verandering. Maar wat er nu in Noud gevaren was, kon ze absoluut niet begrijpen. Hij behoorde zich in te zetten voor zijn studie, deze af te maken en binnen de gestelde termijn van vier jaar te slagen. Dat dit niet gelukt was, was al een teleurstelling geweest, maar Nouds verzekering dat hij het in vijf jaar kon halen, en dus dit jaar zou afstuderen, hadden ze voor waar aangenomen. Hij was immers volwassen en slim genoeg om zelf dergelijke beslissingen te nemen en de consequenties ervan te overzien.

En nu kregen ze zo'n bericht. Hij bleek hun zelfs op verschillende punten voorgelogen te hebben. Het schoolgeld niet betalen; niet op stages en colleges verschijnen; en een jaar verder achterlopen dan hij hen wilde laten geloven. Het schoolgeld had hij voor andere dingen gebruikt dan waarvoor het bestemd was. Geert deed er een paar dagen geleden

wel zo laconiek over, maar ze wist dat hij het vreselijk zou vinden. Beiden werkten ze hard om hun kinderen te kunnen laten studeren, om ervoor te zorgen dat ze niets tekortkwamen. En dan bedroog Noud hen op zo'n manier.

Wat kon er gebeurd zijn? Had Krista toch een slechte invloed op hem? Ging ze stiekem naar hem toe of spraken ze ergens halverwege af om elkaar te ontmoeten? Dora kon het zich niet goed voorstellen van de jonge vrouw. Krista was een oude vriendin van Julie. Dora kende haar dus al veel langer dan alleen vanaf de verkeringstijd met haar zoon. Vroeger was Dora voor het meisje 'Julies moeder' geweest. Nu noemde ze de ouders van haar vriend op verzoek van Dora bij hun voornaam. 'Meneer' en 'mevrouw' klonk zo afstandelijk, en voor 'mam' en 'pap' was het nog te vroeg. Ook Krista's ouders kende ze goed genoeg; Coby en Bart van de Vlucht. Zij was kapster, hij heftruckchauffeur, aardige en eenvoudige mensen. Ze hadden nog een dochter thuis wonen, Brianne. Hun oudste zoon Julian was al getrouwd. Er was niets mis met dat gezin.

Dora was er huiverig voor de brief aan Geert te laten lezen, bang voor zijn reactie, die behoorlijk heftig kon zijn, maar daar kon ze niet onderuit. Hij wist dat de brief zou komen en ondanks zijn bewering dat het Nouds pakkie-an was, wist Dora dat ook hij de post extra in de gaten hield.

Ze pakte haar mobiel en zocht het nummer van Noud op. Hij mocht dan beweren dat hij werkte en dat ze hem daar eigenlijk niet mocht storen, maar ze wilde nu van hem horen wat er aan de hand was. Als hij tijd had nam hij vast de telefoon wel op. Na vier keer bellen werd ze doorgestuurd naar de voicemail.

'Noud, bel me als je tijd hebt.' Ze drukte de verbinding uit. Als ze niets van hem hoorde zou ze hem vanavond bellen. Zodra ze terugkwam van haar werk, en Geert de nachtdienst in was gegaan, kon ze Noud bellen. Geert zou dat

niet doen, wist ze. Die had er een hekel aan dergelijke belangrijke zaken door de telefoon te bespreken. Hij keek iemand liever recht in zijn gezicht.

‘NOUD? VERSTA JE ME? WAAR BEN JE?’ ONWILLE-keurig begon Dora harder te praten. Door het achtergrondlawaai dat door de telefoon klonk, had ze de indruk dat hij haar niet goed kon verstaan.

‘Hé, mam... Ik ben... Feestje.’

‘Ik versta je bijna niet. Kun je niet ergens heen gaan waar het wat minder rumoerig is?’ riep ze.

‘Wat zeg je? Ik versta je bijna niet,’ schreeuwde Noud in haar oor. ‘Wacht even, dan ga ik naar buiten.’

In haar oor klonk nu nog meer lawaai van harde muziek, lachende en pratende mensen, gerinkel van glaswerk en het geluid van voetstappen op een trap. Een deur ging open en viel weer dicht. Ze wachtte geduldig totdat Noud zich weer meldde. Het klonk alsof hij op weg naar buiten was.

‘Mam? Ben je er nog?’ Nu was het rustiger om hem heen en kon ze hem beter verstaan.

‘Ja, ik ben er nog. Waar zit je ergens?’

‘We hebben een feestje met een paar jongens uit de flat.’ Hij struikelde een beetje over zijn woorden. Hij klonk onduidelijk en vrolijk, alsof hij te veel gedronken had.

Dat zou dan ook het geval wel zijn, bedacht Dora wrang. ‘Die brief van school is vanochtend gekomen. Daar zou ik even met je over willen praten.’

‘Waarom? Wat hadden ze te melden?’

Waarom? Ze had hem toch verteld van het telefoontje van school? Was hij dat nu al vergeten? ‘Maandag belde er iemand van school dat je daar niet langer welkom was. Dat je van school geschorst zou worden. Daar heb ik je nog over gebeld.’

‘O ja. Daar staat me wel iets van bij. Even aan mijn moeder vragen...’ zong hij.

‘Noud, wat bazel je nu allemaal?’

‘Zeg het niet tegen mamaatje. Ik zal zoet naar huis toe gaan...’ ging Noud verder met zingen.

Daar zou weinig zinnigs uit komen, besefte Dora. ‘Ik spreek je morgen wel wanneer je thuiskomt. Ga maar terug naar je feestje.’

‘Mamaatje, waarom ben je niet hier bij mij?’ lalde Noud.

‘Tot vrijdagavond, Noud.’ Ze verbrak de verbinding. Wat deed hij op een feestje zo door de week? Gisteravond had hij moeten werken bij de snackbar. Op donderdagavond moest hij daar toch ook werken? Wat had hij dan op een feestje te zoeken? Daarom had ze hem nu gebeld, wetend dat hij in de snackbar aan het werk was en de telefoon kon opnemen als daar tijd voor was. Bovendien had ze gehoopt even met haar zoon te kunnen praten nu Geert naar zijn werk was. Om hem te kunnen voorbereiden op de confrontatie met zijn vader, die morgenavond zeer zeker ging plaatsvinden. Want dat Geert kwaad was, leed geen twijfel. Ze had hem zelfs moeten tegenhouden die middag, nadat hij de brief van school gelezen had. Hij had meteen in de auto willen springen en naar de flat van Noud willen rijden.

Soms begreep ze hun zoon helemaal niet meer. In het weekend verzekerde hij hun dat hij hard studeerde en werkte aan de projecten om zijn punten te halen, maar nu was hij aan het feestvieren! Terwijl hij aan het werk behoorde te zijn. Of had hij daarover ook gelogen? Natuurlijk kon hij een avond vrij hebben genomen om met zijn vrienden te gaan stappen. Sociale contacten waren belangrijk, maar ook belangrijk genoeg om op een gewone donderdag om halfelf ’s avonds dronken te zijn? Op een avond waarop hij aan het werk behoorde te zijn? Wat bezielde hem? Ze besefte opeens dat ze maar heel weinig wist van zijn leven daar in die stad. Erger nog vond Dora dat ze haar eigen zoon niet meer kon vertrouwen.

Krista had gebeld om te zeggen dat Noud bij hen bleef eten en later die avond naar huis kwam, wetend dat Dora zich anders zorgen zou maken.

‘Waarom belt hij zelf niet? Die meid kan er beter voor zorgen dat hij gewoon naar huis komt,’ mopperde Geert. Hij werkte het avondeten naar binnen en zat stuurs voor zich uit te kijken. ‘Hij moet niet denken dat hij er zo gemakkelijk van afkomt. Van school gestuurd worden omdat hij niet betaald heeft. Ik schaam me kapot voor die jongen. Het is ons geld dat hij over de balk heeft gesmeten! Daar hebben we hard genoeg voor moeten werken. Staat hij daar weleens bij stil?’

Julie zat stil naast haar moeder. Ook hun dochter wist dat iedere opmerking olie op het vuur van Geert was als hij zo bezig was zijn gal te spuien. Soms had Dora medelijden met het meisje. Diep in haar hart wist ze dat zij niet dezelfde aandacht kreeg als Noud. Maar Noud was nu eenmaal anders dan Julie. Zij leek zich overal doorheen te slaan en was ad rem en pienter genoeg om voor zichzelf op te komen. Ze was geen opvallend kind, maar ging rustig haar eigen gangetje. Terwijl Noud altijd wel met iets de aandacht trok.

Niet alleen nu, ook tijdens zijn vwo-jaren was er altijd wel iets geweest waardoor de schijnwerpers op hem gericht waren. Niet dat het altijd negatieve dingen waren geweest. Hij had zich een keer stiekem opgegeven voor een schrijfwedstrijd, die hij nog won ook. Of die keer dat hij de beste hardloper uit de atletiekploeg werd dat jaar, zonder dat iemand het van hem had verwacht.

En dan waren er de vele ongelukjes door zijn streken en grollen. Zo was hij met een gebroken been thuisgekomen van een meerdaagse schoolreis naar Praag. Hij was zelfs een keer tijdens zo’n reis langs de buitenkant van de Eiffeltoren geklommen en er uiteraard af gehaald door de Franse politie. Altijd was er wel iets met hem waardoor hij de aandacht trok.

Met zijn twee jaar jongere zus hadden ze gelukkig minder te stellen, waar Dora in haar hart blij mee was. Julie had de havo afgemaakt en was op een tiende punt na cum laude geslaagd. In hetzelfde jaar waarin Noud zijn vwo-diploma had gehaald. Op een of andere manier was alle aandacht echter naar hun zoon uitgegaan, herinnerde ze zich weer. Het was de bedoeling geweest dat ze ook gelijktijdig het hbo zouden afsluiten. Maar Noud...

‘Niels heeft een huis aangeboden gekregen,’ onderbrak Julie haar gepieker op het moment dat er even een stilte in de tirade van haar vader viel.

Dora keek verrast naar haar dochter. ‘Een huis? Wat leuk. Waar ergens?’

‘In die nieuwbouwwijk. De Mezendonk gaat de straat heten.’

‘Kan hij dat betalen dan?’ bromde Geert.

‘Natuurlijk. Anders zou hij niet eens hoeven te reageren op dat huis. Bovendien komt mijn salaris er ook bij.’

‘Jouw salaris?’

‘Ja, we gaan trouwen. Zo snel mogelijk,’ antwoordde Julie.

‘Ben je soms in verwachting?’ vroeg Geert op scherpe toon. Hij kneep zijn ogen iets samen en bestudeerde zijn dochter nu wat beter.

‘Pa, doe niet zo belachelijk! Natuurlijk niet. We willen gewoon trouwen. We hebben nu al drie jaar verkering. Langer willen we niet wachten.’

‘Komt hij nog netjes om je hand vragen?’

‘Is dat niet hopeloos ouderwets?’ vroeg ze lacherig. Ze keek daarbij hulpzoekend naar haar moeder.

‘Zo ouderwets is dat nu ook weer niet,’ zwakte Dora de eis van haar man af. ‘We mogen toch wel samen met jullie over die trouwplannen praten?’

‘Als je maar niet verwacht dat wij voor de kosten van de bruiloft opdraaien,’ ging Geert verder.

Julie keek hem verontwaardigd aan. 'Dat vraag ik toch ook niet? Bovendien willen we geen groot feest geven of zo. Gewoon in stilte trouwen en iedereen achteraf een kaartje sturen. We gebruiken ons spaargeld liever voor de inrichting van ons huis.'

'Dus er mag niemand bij zijn?' Geert werkte weer een paar hapen naar binnen en slikte die bijna zonder kauwen door. 'Natuurlijk wel. Jullie en de ouders van Niels, zijn broer en diens vrouw, Noud, de grootouders en een paar goede vrienden. Maar verder geen vage vrienden of familie die we anders ook nooit zien. Gewoon een rustige bruiloft zonder al te veel poespas.'

'Die huizen aan de Mezendonk zijn nog niet eens klaar,' wist Geert.

'Klopt. Ze worden half mei opgeleverd. Dus we hebben nog wel even de tijd.'

'Dat zal de familie niet fijn vinden,' ging Geert verder. 'Die verwacht een bruiloft met alles erop en eraan. Niet dat stiekeme gedoe.'

'We doen niets stiekem! We kunnen ook gaan samenwonen. Dan valt er helemaal niets te feesten,' antwoordde Julie lachend.

'Als je het maar uit je hoofd laat,' hapte Geert meteen.

'Rustig maar, hoor. Als de familie zo graag een feestje wil, organiseren ze er zelf maar een. Ik trouw toch niet voor de familie.'

'Niels is gelukkig een nette jongen, uit een goed nest,' ging Geert verder.

'Je bedoelt van hetzelfde geloof,' kon Julie niet nalaten te zeggen. 'Alsof er iets aan Krista mankeert, alleen omdat ze naar een andere kerk gaat. Ze zullen nu ook wel snel gaan trouwen, nu Noud gestopt is met zijn studie,' ging Julie onverdrotten verder zonder op de waarschuwend blikken van haar moeder te letten.

‘Over die studie van je broer is het laatste woord nog niet gezegd. Er wordt hier niet getrouwd zonder dat wij daar onze goedkeuring aan hebben gegeven. Niet door jou en niet door Noud met die meid!’ Geert keek zijn dochter strak aan.

‘Krista is geen ‘meid’,’ kon Julie het niet nalaten haar vriendin te verdedigen. ‘En om te trouwen heb je tegenwoordig geen toestemming van je ouders meer nodig. Ik ben eenentwintig! Jullie bepalen echt niet of ik al dan niet trouw, en zeker niet met wie!’

‘Dat zullen we nog weleens zien,’ deed Geert het af.

Dora wist heel goed dat het Geert niet te doen was om de kerk waar Krista naartoe ging. Die wetenschap kon ze echter niet met haar kinderen delen zonder haar man af te vallen. Krista’s moeder Coby was vroeger de vriendin van Geert geweest. Zij had echter de verkering verbroken zodra ze oog kreeg voor Bart van de Vlucht, een jongeman die pas met zijn ouders in het dorp was komen wonen. Geert had het nakijken gehad. Een paar maanden later had Dora verkering gekregen met Geert. Dora wist van zijn vroegere liefde voor Coby en van de manier waarop daaraan een einde was gekomen. Het moest niet gemakkelijk voor hem zijn om op een normale manier met Krista’s ouders om te gaan. De wrok was kennelijk na al die jaren nog altijd niet overgegaan.

De maaltijd werd verder in stilzwijgen afgewerkt. Ieder met zo zijn eigen gedachten. Na het danken verdween Julie meteen naar boven.

Nadat Dora klaar was met de afwas en nog een strijk had opgeruimd, zette ze koffie voor Geert op de salontafel neer. ‘Als hij maar niet denkt dat hij weer thuis op onze zak kan gaan teren,’ begon Geert zodra ze zat. ‘Werken, dat kan hij. Desnoods bij mij in de fabriek. Dan leert hij maar een vak in de praktijk. Dat geschrijf van hem heb ik toch al nooit zo

zien zitten. Die flutartikelen die in de krant staan kan Jan met de pet ook schrijven. Daarvoor hoef je echt niet naar het hbo. Dat geld hadden we beter in onze zak kunnen houden.'

Dora deed er ook nu het zwijgen toe. Als Geert in zo'n stemming was hoorde hij toch alleen maar wat hij zelf zei. Het werd almaar later, en nog altijd hadden ze geen teken van leven van hun zoon gekregen.

Geert kon geen minuut rustig blijven zitten, trommelde met zijn vingers op de stoelleuning en ging regelmatig voor het raam staan kijken of Noud er al aankwam.

'Het lef van die kerel om zomaar weg te blijven,' barstte hij om tien uur los. 'Beseft hij dan helemaal niet dat hij ons nog enige verantwoording schuldig is? Hij denkt toch niet echt dat hij er zo gemakkelijk mee wekomt?'

'Zal ik eens naar Krista thuis bellen om te vragen of hij daar nog is?'

'Geen denken aan,' stoof Geert weer op. 'Het is al erg genoeg dat hij ons zo laat wachten. Dat hoeven die mensen niet te weten. Wat moeten ze wel van ons denken? Die jongen is volwassen. Ik hoef hem toch niet te sommeren naar huis te komen? We staan gewoon voor joker als we daarheen bellen. Geef me jouw telefoon eens, ik zal hem zelf wel op zijn mobiel bellen.'

Dora pakte haar mobieltje van de kast en gaf dat aan Geert. Ongeduldig duwde hij haar hand weg toen ze hem wilde laten zien hoe hij de toetsblokkering moest uitzetten. Ze ging weer zitten en wachtte totdat Geert het nummer van Noud eindelijk had gevonden.

'De voicemail. Moet ik iets inspreken?' vroeg Geert. Hij gebaarde met zijn hand dat ze niets hoefde te zeggen. 'Ja, met je vader hier. Kom onderhand eens naar huis.' Hij smeed het kleine telefoontje op tafel en keek met een boze blik in zijn ogen naar Dora. 'Als hij belt of thuiskomt praat je met hem.'

Hoor je me? Ik wil dat die jongen een keer beseft dat hij dit niet kan maken. Volwassen of niet, hij kan toch wel het fatsoen opbrengen om naar huis te komen?’

Dora knikte zwijgend.

‘Waar ben je al die tijd geweest?’ Dora keek haar zoon licht verwijtend aan.

Het was ver na twaalfen. Geert was al een paar uur geleden naar zijn werk gegaan, en zij had al die tijd beneden gezeten, wachtend totdat Noud thuis zou komen. De ongerustheid die ze voelde had ze steeds weggeduwd. Hij wist wel wat hij deed. Hij bleef alleen weg omdat hij opzag tegen het gesprek met zijn vader.

Ze stond in de deuropening van de bijkeuken, waar de wasmachine stond, en keek hoe hij zijn tas leegde. Zijn haar was geknipt, zag ze. Dat had Krista’s moeder vast gedaan, zoals ze wel vaker deed.

‘Hè, ma. Gewoon bij Krista. En daarna heb ik nog wat vrienden opgezocht.’ Noud ging verder met het leegmaken van zijn tas en gooide de vuile kleren in een grote wasmand. ‘Zijn mijn overhemden voor zondagavond gestreken?’

‘Dat weet ik niet. Als je wat eerder was thuisgekomen had ik nog een was kunnen doen.’ Ze had geen zin om over een futiliteit als de was te praten. Haar hoofd liep over van de vragen waarop ze antwoord wilde hebben.

‘Hm, dan neem ik ze wel ongestreken mee terug. Als ze maar gewassen zijn. Michiel heeft een strijkijzer volgens mij. Ik heb ze echt nodig volgende week.’

‘Wat ga je doen dan? Voor school heb je geen nette kleding meer nodig. Maar geef eerst eens antwoord op mijn vraag: waar kom je zo laat vandaan?’

‘Dat zeg ik toch net. Ik heb bij vrienden gezeten.’

‘Dat doe je nooit op vrijdagavond.’

‘Nu een keer wel.’

‘Je weet toch dat wij op je zaten te wachten. Zeker na wat er van de week allemaal is gebeurd.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik had geen zin om te praten.’
‘Je vader is woest.’

‘Moet-ie zelf weten. Is nergens voor nodig.’

‘Noud, doe normaal! Zo ken ik je helemaal niet!’

‘Ma, stop met dat gezeur! Ik kan mijn eigen boontjes wel doppen. Ik heb werk bij mijn stagebedrijf van vorig jaar. Het zal echt wel goed komen.’

Dora wist dat ze niets uit hem zou krijgen als ze kwaad werd. Ze kon beter rustig blijven en proberen kalm met hem te praten. ‘Waarom heb je het zover laten komen?’ Dat moest ze gewoon weten. ‘Je had toch voldoende geld om je schoolgeld van te betalen? Dat geld heeft je vader in juni of zo al op je rekening gestort. Waar is dat dan gebleven?’

‘Dat is opgegaan aan andere dingen, en daarna ben ik gewoon vergeten te betalen,’ mompelde hij.

‘Vergeten? Hoe kun je dat nou vergeten? Het is niet de eerste keer dat je een rekening van school krijgt. Bovendien zeggen ze dat ze de nodige aanmaningen hebben gestuurd. Die moet je toch gezien hebben.’

‘Nee, dat heb ik dus niet. Mijn post komt heel vaak niet aan, of hij wordt uit de brievenbus gejat.’ Hij pakte de nu bijna lege weekendtas op en rekte zich uit. ‘Ik ga mijn nest maar eens opzoeken. Morgen is het weer vroeg dag.’

‘Ik wil anders nog even met je praten.’

‘Dat kan best tot morgen wachten.’

‘Nee, dat kan het niet. Bovendien ben jij morgenavond pas om zes uur thuis van je werk in de supermarkt, en daarna hebben we een huis vol visite.’

‘Zondag dan. Ik heb nu echt geen zin meer om te praten. Zoals pa het altijd zo mooi zegt: die studie en alles wat ermee samenhangt is mijn verantwoordelijkheid. Daar hoeven jullie je niet druk over te maken.’

‘Niet? Hoeven we dat niet? Dus wij hoeven niet te weten wat jij uitspookt of, liever gezegd, wat je niet gedaan hebt? Jouw school denkt daar kennelijk heel anders over. Zij vinden dat wij op de hoogte moeten zijn. Waarom zouden we anders een brief krijgen? En ik zou ook graag van je willen weten waarom jij op donderdagavond aan het feestvieren was terwijl je volgens mij in de snackbar behoorde te zijn.’ Ze vouwde haar armen over elkaar en keek hem strak aan. ‘Ik had gewoon met een collega geruild. Heel simpel. Ik werk daar trouwens niet meer nu ik een normale baan heb. Als je het niet erg vindt ga ik nu toch echt pitten. En ook als je het wel erg vindt.’ Hij schoof langs zijn moeder heen door de deuropening.

Even later hoorde Dora aan het open- en dichtgaan van de deur dat hij naar boven ging.

Wat mankeerde die zoon van hen? Er kon nauwelijks een groet af. Normaal kwam hij eerst naar huis als hij in het weekend thuiskwam. Als hij alleen zijn vader maar wilde ontlopen, had hij iets over halfelf al thuis kunnen komen. Hij kende de diensten van Geert toch wel? Noud verwachtte natuurlijk, heel terecht, de wind van voren te krijgen van zijn vader. Logisch toch, als je als ouders zo onverwacht met dergelijk nieuws geconfronteerd werd? Noud leek alleen niet te beseffen dat zijn vader op deze manier alleen maar minder begrip voor hem kon opbrengen en bozer werd naarmate hij de confrontatie langer uitstelde.

Post niet ontvangen, dat was een domme smoes. Aanmaningen werden desnoods aangetekend verstuurd, zeker als er na een paar aanmaningen nog altijd niet betaald werd. Wat er precies aan de hand was, zou ze van hun zoon zelf moeten horen. De school had haar niet meer kunnen vertellen dan wat er in de brief stond: hij had het schoolgeld niet betaald; had verzuimd aan projecten deel te nemen; was regelmatig te laat gekomen bij de stages; daarnaast had hij

een tekort aan studiepunten en miste hij colleges. Een reden voor al deze tekortkomingen konden ze niet geven. De enige die die kon geven, was Noud. Er werd haar aangeraden eens ernstig met hem te praten. Net alsof ze dat zelf niet besepte.

Krista kwam ook naar de verjaardag van Geert. Hopelijk wist het meisje haar inmiddels meer te vertellen. Van Noud zou ze morgen sowieso niets meer te horen krijgen, aangezien hij de hele dag in de supermarkt moest werken.

José Vriens

Verbroken vertrouwen

Noud en Krista lijken een goede relatie te hebben en hebben zelfs al plannen om te gaan trouwen als ze beiden klaar zijn met hun studie. Maar dan krijgt Dora, Nouds moeder, een verontrustend bericht van de hogeschool waaraan haar zoon studeert. Hij verwaarloost zijn studie en zijn stage en is niet langer welkom op het hbo.

Krista ontdekt de vreselijke waarheid: Noud is verslaafd aan drugs en dat beïnvloedt zijn denken en doen. Krista wil hem niet verliezen, maar Noud kan de verleiding niet weerstaan, hoe vaak hij ook belooft ervan af te blijven. Als hij dan ook nog eens verdacht wordt van inbraak, geeft dat hun leven een compleet andere wending. Hoe ga je om met leugens en bedrog? En: wanneer is het genoeg?

José Vriens schrijft familieromans waarmee zij keer op keer een groot lezerspubliek bereikt. Eerder verscheen van haar in de Spiegelserie *Bestemming bereikt*.

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 634 0 NUR 344

9 789059 776340

www.spiegelserie.nl